

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: I.Ch.**, st. přísl. Ukrajina, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného ustanoveným zástupcem JUDr. Pavlem Sadílkem, advokátem, se sídlem Plasy, Stará cesta 425*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2016, č.j. OAM-147/LE-LE05-LE22-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), neuděluje.

Žalobou, doručenou soudu 14. 12. 2016, napadl žalobce rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku. Tvrdil, že správní orgán svým rozhodnutím porušil následující zákonná ustanovení:

- § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy
- § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 12, 14 a 14a zákona o azylu
- § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu – správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé
- § 50 odst. 4 správního řádu – správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo
- § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci
- § 68 odst. 3 správního řádu – správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu.

Žalobce dále odkázal na to, že žaloba bude doplněna za pomoci právního zástupce. Ustanovený zástupce doplnil žalobu tím, že namítal, že pohovor o udělení azylu byl s žalobcem veden v českém jazyce, ačkoliv jeho znalost tohoto jazyka tomu neodpovídá a není pravda, že by žádal, aby pohovor byl veden v tomto jazyce, jak bylo uvedeno v odůvodnění rozhodnutí.

Navíc v době konání pohovoru byl žalobce ve špatném zdravotním stavu, neboť dne 9. 10. 2016 měl prodělat epileptický záchvat a ošetřen měl být v kladenské nemocnici. Následně nato byl bez důkladnější lékařské prohlídky umístěn do cely předběžného zadržení a poté do zařízení pro zajištění cizinců. Po celou dobu, včetně dne konání pohovoru (14. 10. 2016), měl žalobce zdravotní potíže, které se projevovaly zvýšenou teplotou, zvracením, bolestmi hlavy, apatií a celkovou slabostí.

Napadené rozhodnutí žalovaného se opíralo zejména o tento pohovor, ve kterém žalobce z neznalosti českého jazyka, z nepochopení a z důvodu jeho zdravotního stavu nebyl schopen řádně vnímat položené otázky a adekvátně na ně reagovat. Z tohoto důvodu žalovaný nemohl vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak dle žalobce vykazovalo důvodné pochybnosti a nebylo možno je považovat za přesvědčivé.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyjádřil svůj nesouhlas s obsahem žaloby a považoval ji za neopodstatněnou. Správní orgán při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. K dané věci shromáždil adekvátní informace o bezpečnostní situaci v zemi původu a vycházel tak z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. V průběhu správního řízení správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné.

Při hodnocení informací sdělených žalobcem ve vzájemných souvislostech s podkladovými materiály žalovaný správní orgán uzavřel, že v daném případě nelze dospět k závěru o nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů a strach, o němž žalobce hovořil v souvislosti s návratem do vlasti, nebyl podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo jasně seznatelné, z jakých podkladových materiálů k výše uvedeným závěrům žalovaný dospěl, a správní orgán odůvodnění rozhodnutí považoval za dostatečné.

V doplnění žaloby byl rozporován pouze pohovor, který se se žalobcem vedl k důvodům, pro které žádal o mezinárodní ochranu, kdy právní zástupce uvedl, že v něm jmenovaný nemohl adekvátně reagovat na položené otázky z důvodu prodělaného epileptického záchvatu, zdravotních obtíží během pohovoru a neznalosti českého jazyka. Žalovaný s tímto tvrzením nesouhlasil. Jmenovaný 14. 10. 2016 při poskytnutí údajů ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany odpověděl, pod bodem 12 na otázku, v jakém jazyce je schopen se dorozumět, že v jazyce českém, ruském a ukrajinském, a toto stvrdil svým podpisem. Během azylového řízení mohl kdykoliv namítnout, že jednacím jazyku nerozumí, nebo že rozumí špatně, ovšem nelze toto namítat až v žalobě.

Žalovaný dále nerozporoval skutečnost, že jmenovaný byl zajištěn Policií ČR v oblastní kladenské nemocnici po prodělaném epileptickém záchvatu, nicméně při výše uvedeném poskytnutí údajů ze dne 14. 10. 2016 odpověděl, pod bodem 23 na otázku týkající se jeho zdravotního stavu, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Stejně tak při protokolu o svém pohovoru ze stejného dne stvrdil svým podpisem poučení, které je součástí pohovoru, tedy že se aktuálně cítí zdráv a je schopen vykonat pohovor, i to, že pohovor bude proveden v českém jazyce a poučení rozuměl. Žalovaný upozornil ještě na úřední záznam ze dne 14. 10. 2016, který je taktéž součástí správního spisu (číslo listu 32 správního spisu), ze kterého je zřejmé, že ze strany správního orgánu byl dne 14. 10. 2016 učiněn pokus o předvolání žalobce k poskytnutí údajů ke své žádosti o mezinárodní ochranu, předvolání k pohovoru a seznámení se s podklady pro rozhodnutí na den 18. 10. 2016, ovšem sám žalobce prohlásil, že by chtěl uvedené úkony provést již ten den, tedy 14. 10. 2016. Správní orgán mu vyhověl a provedl s žalobcem výše uvedené úkony ještě též den. Žalovaný byl přesvědčen, že pokud by byl jmenovaný v tak špatném zdravotním stavu, jak je uváděno v žalobě (zvýšená teplota, apatie, zvracení, bolest hlavy), sám by neměl zájem o dřívější konání pohovoru a dalších úkonů.

Ostatní namítaná porušení obsažená v blanketní žalobě byla dle žalovaného formulována pouze v obecné podobě pouhým výčtem a citací zákonných stanovení. Dle názoru žalovaného bez uvedení konkrétních skutečností či právní argumentace, o kterou by žalobce své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opřel, nenaplňují takto uvedené žalobní body požadavky dané judikaturou na jejich znění a nesplňují zákonem požadované náležitosti ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Nelze z nich jednoznačně dovodit, které namítané skutečnosti správní orgán při rozhodování o neudělení mezinárodní ochrany nedostatečně zohlednil, v důsledku pak ani jaké konkrétní skutečnosti způsobily namítanou vadnost a nezákonnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, publikovaném pod

č. 835/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, uvedl, že „... žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“ V doplnění žaloby, jak bylo avizováno, nijak konkretizovány a rozvedeny nejsou, proto dle žalovaného nejsou schopny zpochybnit závěry správního orgánu v napadeném rozhodnutí.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomníval, že by správní orgán při svém postupu porušil žalobcem uvedená ustanovení zákona o azylu či správního řádu, a nedomníval se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné. V podrobnostech žalovaný odkázal na správní spis a navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), rozhodl soud bez jednání, neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce ve lhůtě nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Na úvod by soud rád připomenul závěr, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 Afs 35/2012-42, a sice že „kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Ve správním soudnictví se totiž široce uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu možnost efektivně hájit své rozhodnutí.“ Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, na nějž odkazuje rovněž žalovaný ve svém vyjádření, vyplývá dále, že „[p]rávní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“

V souladu s výše uvedeným soud shledal, že žalobní námitky uvedené v žalobě, doručené soudu dne 14. 12. 2016, jsou natolik obecné, že k nim postačí uvést následující. Žalovaný učinil všechny kroky nezbytné k tomu, aby si zajistil nezbytné podklady pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností v nezbytném rozsahu (provedl pohovor se žalobcem, opatřil si zprávy o situaci v zemi původu žalobce...), vzal v úvahu všechny rozhodné skutečnosti (rodinnou situaci žalobce, kdy na území ČR nemá žádné příbuzné; jeho zdravotní stav – dle vlastních tvrzení dobrý; situaci v zemi původu; tvrzení žalobce o jeho nulových politických aktivitách...) a přesvědčivým způsobem odůvodnil, proč se mezinárodní

ochrana neuděluje, jak po něm požadují ustanovení správního řádu. Zkoumal rovněž krok po kroku, zda nejsou naplněny azylové důvody dle §§ 12-14b zákona o azylu, a jejich naplnění na základě svých skutkových zjištění neshledal. Námitky tedy nejsou důvodné.

Jedinou konkrétní námitkou tak zůstává tvrzení z doplnění žaloby, tj. že pohovor o udělení azylu byl s žalobcem veden v českém jazyce, ačkoliv jeho znalost tohoto jazyka tomu neodpovídá a nežádal, aby pohovor byl veden v tomto jazyce, a žalobce byl v době konání pohovoru ve špatném zdravotním stavu po prodělaném epileptickém záchvatu; proto nebyl schopen řádně vnímat položené otázky a adekvátně na ně reagovat. Z tohoto důvodu žalovaný nemohl vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak dle žalobce vykazovalo důvodné pochybnosti a nebylo možno je považovat za přesvědčivé.

Soud této námitce nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud již v minulosti v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, čj. 6 As 2/2003-66, judikoval, že „[s]právní soudy rozhodují na podkladě skutkových materiálů, které jim sporné strany opatří. Účastníci řízení, pokud chtějí být v řízení úspěšní, musejí svou aktivní činností přispět k tomu, aby soud měl dostatek skutkového materiálu pro své rozhodnutí. K tomu mohou přispět splněním své povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. Pokud účastníci řízení tyto své povinnosti nesplní, soudní rozhodnutí vyzní v jejich neprospěch.“ Žalobce sice splnil svoji povinnost tvrzení, avšak svá tvrzení nepodepřel žádnými důkazy. Soud tak mohl vycházet jen ze spisového materiálu poskytnutého žalovaným.

Ze správního spisu soud zjistil, že cizinec byl zajištěn policií v Oblastní nemocnici Kladno dne 9. 10. 2016, neboť vznikl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá, přičemž toho dne byl po epileptickém záchvatu a byl zjevně v podnapilém stavu (str. 1-2 rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění ze dne 10. 10. 2016, čj. KRPS-344822-15/ČJ-2016-010023-SV). Následně byl umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. Z úředního záznamu, datovaného 14. 10. 2016, se podává, že „byl učiněn pokus předat výše jmenovanému [pozn. tj. žalobci] [...] v ZZC Drahonice výzvu k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a předvolání k pohovoru a k seznámení s podklady na 18. 10. 2016. Jmenovaný prohlásil, že by chtěl uvedené úkony správního řízení provést již dnes, tedy 14. 10. 2016, a požádal pracovníka správního orgánu, zda by to bylo možné.“ V protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze 14. 10. 2016 žalobce uvedl jako jazyk, ve kterém je schopen se dorozumět, jazyk český, ruský a ukrajinský (str. 1), a rovněž uvedl, že je zdravotně zcela v pořádku, nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení (str. 2); obě strany protokolu jsou žalobcem podepsány. V rozporovaném protokolu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 10. 2016 je na str. 1 uvedeno: „Žadatel uvedl, že se cítí zdravý a je schopen pohovoru. [...] Pohovor bude na přání žadatele proveden v jazyce českém.“ I na tomto dokumentu je žalobce podepsán.

Na podkladě těchto listinných důkazů soud shledal, že žalobce vskutku uvedl, že ovládá český jazyk a přeje si vést pohovor v českém jazyce, což stvrdil svými podpisy. Rovněž z obsahu dokumentů je patrné, že odpovědi žalobce logicky navazovaly na pokládané otázky (např. *Kdy jste byl na Ukrajině naposledy? - V r. 2000, když zemřela matka. S manželkou jsme se rozvedli, tak už jsem tam neměl proč jezdit.*), což přispívá k závěru, že žalobce ovládá

český jazyk. Ačkoliv žádný z účastníků řízení nepopírá, že žalobce několik dní před pohovorem prodělal epileptický záchvat, kvůli kterému byl ošetřen v nemocnici v Kladně, kde byl následně zajištěn policií, žalobce v žádné situaci správnímu orgánu nesdělil, že jeho zdravotní stav je špatný a že z toho důvodu není schopen účasti na úkonech, kdy toto opět stvrdil svým podpisem. Ze všech těchto důvodů se soud ztotožnil se žalovaným a námitku žalobce neshledal důvodnou.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 31. března 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová